

РЕШЕНИЕ

№ 7011

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8624** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по Жалба вх. № 31402/29.08.2023 г. на О. Е. С. – гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място], Б. област, Р. федерация, чрез адв. И. В. от АК – В., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ на О. Е. С., постановен на 17.08.2023 г. от М. К. – завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Р. федерация.

Жалбоподателката моли за отмяна на административния акт като неправилен и незаконосъобразен – постановен при липса на мотиви и издаден в несъответствие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди, че административният орган не е преценил правилно събраните доказателства. Оспорва изводите му, че са налице основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ и по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, във връзка с чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ и сочи, че в акта не са изложени каквито и да е съображения, които да ги подкрепят. В представените писмени бележки релевира доводи, че с оспорения отказ са засегнати нейни права и свободи, гарантирани с чл.8 от ЕКЗПЧОС, и по-конкретно: правото на личен живот, тъй като се възпрепятства възможността да провежда рехабилитация и възстановяване на здравето си по подходящ и желан от нея начин.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява. Представява се от адв. М. Г., преупълномощена от адв. В., която поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения административен акт по съображенията, изложени в нея

и допълнени в пледоарията по същество. Представя и писмени бележки. Претендира разности и представя списък на същите по чл.80 от ГПК

Ответникът по жалбата - завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Р. федерация, редовно призован, не се явява. Представя се от гл.юрк. В. З., която оспорва жалбата и пледира за оставянето в сила на оспорения отказ като правилен и законосъобразен.

Административен Съд С.-град, I отделение, 35-ти състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите и приложени към делото писмени доказателства, намери за установено следното:

От фактическа страна:

Жалбоподателката О. Е. С. е гражданин на Р. федерация. Родена е на 21.03.1968 г. в [населено място], Б. област, Р. федерация.

Със Заявление вх. № 23031536/28.06.2023 г., подадено в посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, О. Е. С. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза вид „Д“. Към заявлението са приложени:

1. копие от валиден задграничен паспорт, издаден от компетентните власти на Руската Федерация;

2. Виза вид „Д“, №[ЕИК], издадена на О. С. от посолството на Федерална република Германия в [населено място], на 26.07.2022 г., със срок на валидност: от 10.08.2022 г. до 09.08.2027 г.;

3. Данъчни декларации – 2 бр., подадена от О. С. за получени от нея доходи от професионална дейност като индивидуален предприемач. От тях е видно, че за 2021 г. е получила доход в размер на 14 545 000 рубли, за което е платила данък 872 700 рубли, а през 2022 г. е получила доход от 15 055 000 рубли, за които е платила данък 903 300 рубли.;

4. Удостоверение № 137348 769380, издадено от Б. район на Краснодарски край, в уверение на това, че О. С. има назначена пенсия за старост и инвалидност 2-ра група, считано от 11.11.2013 г. до: безсрочно;

5. Справка от Клиентска служба в Б. район на ОСФР в К. край от 31.05.2023 г., от която е видно че в периода от 01.03.2023 г. до 31.05.2023 г. О. С. е получател на плащания за: застрахователна пенсия по старост и фиксирано плащане към застрахователна пенсия по старост заедно с фиксирано плащане към посочената застрахователна пенсия в общ размер за целия период: 27 269,61 рубли, както и ежемесечно плащане за инвалиди в общ размер за периода: 10 096,92 рубли;

6. Декларация съгласно § 1, т.20, подт.2 от ДР на ЗЧРБ, от която е видно, че деклараторът Л. П. К. предоставя адрес на пребиваване на О. С. и К. С. в собствен недвижим имот в [населено място] /съгласно Нотариален акт за собственост № 168, том IV, рег. № 5023, н.дело № 751 от 13.07.2021 г.;

7. Договор за наем от 14.07.2023 г., сключен между Л. П. К. - наемодател, и О. С. и К. С. – наематели, по силата на който Л. П. К. предоставя на наемателите за временно и възмездно ползване своя собствен недвижим имот: обзаведен апартамент, находящ се в [населено място], ул. Х. К., № 2А, ет.0, ап.103, за срок от една година, считано от 01.07.2023 г.;

8. Отчет по банкова сметка в евро на О. С. в „Инвест банк“, от което е видно, че салдото към 20.06.2023 г. е 1993,23 евро;

9. Отчет по банкова сметка в лева на О. С. в „Инвест банк“, от което е се установява, че на 20.06.2023 г. е внесла сумата 2900 евро, която приравнена към курса на деня е

5652,10 лв.;

10. Застрахователна полица за сключена медицинска застраховка със срок на валидност от 01.07.2023 г. до 30.06.2024 г.;

11. Справка, издадена от Главно управление на Министерство на вътрешните работи на Руската федерация в Краснодарски край, за наличие/липса на съдимост и/или факта на наказателно преследване или за прекратено наказателно преследване по отношение на О. С., от което е видно, че същата не е осъждана, няма сведения за наказателно преследване или за прекратено наказателно преследване в Руската федерация.

Документите са представени както в оригинал, така и в заверен превод на български език.

Разглеждайки заявлението на жалбоподателката компетентният административен орган приел, че молителката не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване, поради което и на основание чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ издал оспорения отказ. Като допълнително основание е посочена разпоредбата на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, че не е налице изпълнение на условието за стабилни, редовни и предвидими, и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в Република България, тъй като пенсията ѝ е под минималната за Република България.

Като доказателство по делото е приета Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която на основание чл.34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим /наричана по-нататък Наредбата/ министърът на външните работи е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от Закона за чужденците.

Представени са и са приети изискани от съда документи относно проведената съгласувателна процедура по чл.30, ал.2 от Наредбата:

1. Писмо вх. № 36346/13.10.2023 г. от ДАНС, с което уведомяват, че съгласувателната процедура по подаденото от О. С. заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ Б., откъдето чрез Националната визова информационна система е дадено положително становище, тъй като за лицето няма данни, че е заплаха за националната сигурност;

2. Становище относно извършени проверки по искане за дългосрочна виза на чужденец рег. № УРИ 5382р-6514/14.08.2023 г., изготвено от началника на сектор „Миграция“ при ОДМВР – Б. – в документа е записано, че се дава отрицателно становище, тъй като получаваната пенсия е в размер на 12 455 рубли е по-малко от минималната пенсия за страната, поради което не е изпълнено условието на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, вр. чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване.

От правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя. Спазен е и срока по чл.149, ал.1 от АПК, тъй като отказът е връчен на заявителката на 17.08.2023 г., а жалбата срещу него е

подадена пред Административен съд София-град на 29.08.2023 г. Следователно, същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна. Съображенията са следните:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./, съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл.10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е издаден от завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл.34, ал.2 от НУРИВОВР.

Процесният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са наименованието му, издалият го орган и адресатът му. Посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан.

При преценката относно законосъобразността му следва да се има предвид и следното:

Съгласно чл.34, ал.1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В процесния отказ за издаване на виза, на първо място, се посочва правното основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, като е прието, че заявителката не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Видно от доказателствата по делото това не е така. В заявлението за издаване на българска виза С. е маркирала позицията „посещение при роднини или приятели“, както и „друго /уточнете/“ срещу което е вписала, че желанието ѝ е да получи разрешение за продължително пребиваване. Съпоставено с представените по делото доказателства: Декларация съгласно § 1, т.20, подт.2 от ДР на ЗЧРБ от Л. П. К. и Договор за наем от 14.07.2023 г., сключен между Л. П. К. - наемодател, и О. С. и К. С. – наематели, е видно, че намерението на жалбоподателката е било да посети Република България и да остане на адреса, предоставен ѝ за пребиваване, при това само срещу задължението за заплащане на режийните разходи, които са изрично посочени в договора: ток, вода и интернет.

На второ място, като основание за отказ, е посочено правното основание по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ. Вписано е, че „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване“. Административният орган обаче не е изложил каквито ѝ да е мотиви защо са налице посочените подозрения, а още по-малко е посочил в автентичността на кой точно документ или документи се е усъмнил, защо и въз основа на какви данни или доказателства е направил този извод. Не е посочил в какво се изразява ненадеждността на направените от чужденеца изявления и на кои събрани по

преписката доказателства или данни е изразил опасения относно намерението на заявителката да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване.

Видно е, че в оспорения административен акт липсват конкретни фактически основания за постановяването му, които да са относими към изложените правни такива по чл.10, ал.1, т.17 и по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ – т.е. нарушена е императивната норма на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е извършен фактически и правен анализ на представените от чуждестранната гражданка документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от нея обстоятелства и относно тяхната достоверност.

Във връзка с горното следва да се посочи, че съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл.10, ал.1, т.17 и чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани, а при постановяване на административния акт неговият издател е длъжен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като е следвало да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, но следва да изложи и конкретни мотиви.

От друга страна е видно, че жалбоподателката е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл.15, ал.1 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба „Виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон“. В тази хипотеза отказ може да бъде постановен само на основанията, съдържащи се в чл.10 от ЗЧРБ и в Наредбата. В случая обаче, единственият конкретен аргумент, изложен като допълнително основание за постановяването на отказа, е че не изпълнено изискването на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ за стабилни, редовни и предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в Република България. Доказателствата по делото сочат на необоснованост на този извод на ответника. Видно от приложените към заявлението и приети по делото документи, на О. С. е отпусната пожизнена пенсия за старост и инвалидност 2-ра група, считано от 11.11.2013 г. Общият ежемесечен размер на същата включва: 15 724,39 рубли – застрахователна пенсия по старост, и 3540,76 рубли – пенсия за инвалидност. Общата сума е 19 265,15 рубли, които се равняват на 369,10 лв., при курс на рублията към датата на отказа за издаване на виза: 1:0,0191587. Този доход тя получава всеки месец и в този смисъл доходът ѝ е стабилен, редовен и предвидим.

От представените две банкови извлечения се установява, че жалбоподателката има две банкови сметки в „Инвестбанк“ АД – в евро и в лева. Към датата 20.06.2023 г. в първата е имала 1993,23 евро, които конвертирани по курса на деня - 1:1,949, се равняват на 3884,81 лв. Във втората сметка, към същата дата е внесла 2900 евро,

равняващи се на 5652,10 лв. След приспадането на комисионна за вноски в брой 8,23 лв. и такса за издаване на основна ДК 1,50 лв. /общо: 9,73 лв./ в тази банкова сметка е била налична сумата от 5642,37 лв. Т.е. общия размер по двете сметки е: 9527,18 лв. За всеки от шестте месеца разрешен престой на територията на Република България се полагат по 1587,86 лв.

Сумите, които жалбоподателката получава като пенсия и авоарите по двете банкови сметки формират разполагаема сума от 1956,96 лв.

Ноторно известен е факта, че към момента на издаването на оспорения акт минималната пенсия за страната е била в размер на 467 лв., а минималната работна заплата - 780 лв. От горните данни и изчисленията, направени въз основа на тях, се установява, че за всеки от шестте месеца разрешен престой съгласно разпоредбата на чл.15, ал.1 от ЗЧРБ, жалбоподателката е могла да разполага с минимум 1956,96 лв., които значително надвишават както размера на минималната пенсия, така и на минималната работна заплата. Същото сочи и на извода, че освен че доходът ѝ е стабилен, редовен и предвидим, той е и достатъчен за издръжката ѝ без да се прибегва до системата за социално подпомагане в Република България.

В подкрепа на последното следва да се отбележи и факта, че жалбоподателката е представила доказателства, че получава и доходи от професионална дейност като индивидуален предприемач. За 2021 г. и 2022 г. те са били на обща стойност 29 600 000 рубли. След приспадане на внесения данък, който за двете години е 1 776 000 рубли, се получава сумата от 27 824 000 рубли, равняващи се на 533 071,67 лв.

Според чл.19 от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя:

1. документите и информацията по чл.13, ал.1 и чл.14 и
2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

Чл.13, ал.2, б., „б“ от Наредбата, сочи, че е необходимо предоставяне на документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването.

От събраната по делото доказателствена съвкупност се установява по несъмнен начин, че О. С. е представила документите, визирани в цитираните разпоредби, включително доказателства за налични парични средства и осигурен подслон, тъй като е наемател на жилище в [населено място].

За пълнота на изложението следва да се посочи, че според чл.30, ал.2 от Наредбата, за издаването на виза по чл.15, ал.1 от ЗЧРБ или за отказ да се издаде такава е необходимо да има издадено разрешение от дирекция „К. отношения“ въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България. По отношение на жалбоподателката е изразено положително становище от ОДМВР – Б., поради което не е налице и тази пречка.

В хода на настоящото производство се установи наличието на твърдените от жалбоподателката фактически обстоятелства за издаване на искания акт, поради което постановеният отказ като незаконосъобразен следва да бъде отменен и преписката следва да се върне на завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, за ново разглеждане на подаденото от нея заявление. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да

издаде искания административен акт.

При този изход на спора, искането на жалбоподателката за присъждане на направените по делото разноски, се явява основателно. Същата е заплатил държавна такса от 10,00 лв. за образуване на делото и е представила като доказателство за това. От Договор за правна защита и съдействие от 23.08.2023 г. е видно, че между нея и адв. И. В. от АК – В. е уговорено възнаграждение от 1000 лв., което е заплатено по банков път и представено доказателство за това. Представен е и Договор за правна защита и съдействие от 10.10.2023 г., сключен между жалбоподателката и адв. М. Г., с вписване, че е уговорен адвокатски хонорар в размер на 300,00 лв. за процесуално представителство по настоящото административно дело и разписка към него, от която се установява, че сумата е платена изцяло, в брой. Възражение за прекомерност от страна на ответника не е направено. Ето защо и на основание чл.143, ал.1 от АПК юридическото лице, в чиято структура е органът ответник, а именно: Министерство на външните работи на Република България, следва да бъде осъдено да заплати на О. Е. С. направените по делото разноски в размер на 1310,00 лв. /хиляда триста и десет лева/.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.1, пр.1, във връзка с чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на О. Е. С. /О. Е. Скръйлникова/ - гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място], Б. област, Р. федерация, Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/, постановен на 17.08.2023 г. от М. К. – завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Р. федерация.

ВРЪЩА делото като преписка на завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, за ново разглеждане на Заявление вх. № 23031536/28.06.2023 г., подадено в посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, от О. Е. С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на О. Е. С. – гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място], Б. област, Р. федерация, направените по делото разноски в размер на 1310,00 лв. /хиляда триста и десет лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен съд на Република България.

СЪДИЯ: